

ELEKTRİK YÜKLÜ VE HAREKETE HAZIR

ELEKTRİKİZ

Yazan: JO COTTERILL
Resimleyen: CATHY BREET

BU KİTABI SEVMENİZ İÇİN BEŞ SEBEP

Yepyeni bir süper
kahraman-
Elektrikiz, elektrik
güçleriyle dolup taşan
insan-pil!

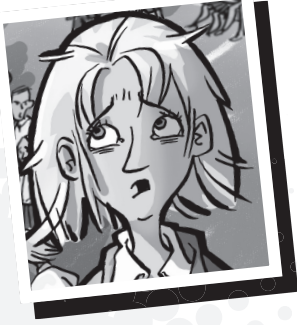
Macera dolu-
Elektrikiz'in patlayıcı
yeteneklerini çizgi
roman olarak
görebilirsiniz!

Süper
güçler sırf
eğlenmek için değil-
Önemli bir görevi
yerine getirmek için
var. Elektrikiz dünyayı
şeytani deha Profesör
Macavity'den
kurtarabilecek
mi?

Gerçek hayat
süper-hayatla
birleşiyor! Holly bir
süper kahraman olabilir
ancak hâlâ okula
gitmesi gerekiyor!

Heyecanlı
sayfaları
çevireceksiniz!
Güçlü ve farklı
karakterleri seven
okuyucular için
harika bir seçim!

KARAKTERLER

HOLLY spor yapmayı çok seviyor. İlgi odağı olmaktan ise nefret ediyor. Artık bir süper kahraman olduğu için onu zor günler bekliyor.

JOE, Holly'nin erkek kadeşi. Çizgi romanları takıntı derecesinde seviyor. Süper kahramanlarla ilgili çok fazla şey bildiği için aynı zamanda da Holly'nin akıl hocası.

İMOGEN çizim defteri olmadan hiçbir yere gitmez. Becerikli ve zeki olan Imogen'in muhteşem bir hayal gücü var.

PROFESSOR MACAVITY kafasını dünya hâkimiyetine takmış teknolojik bir dahi ancak Elektrikiz ve arkadaşlarını hesaba katmadı!

HER ŞEY NASIL BAŞLADI?

Eğer en yakın arkadaşımla tartışmamış olsaydım, beni yıldırım çarpmamış olacaktı. Eğer yıldırım tarafından çarpılmamış olsaydım, **SÜPER GÜÇLERİME** asla sahip olamazdım.

Belki de bazen her şeyin bir sebebi vardır.

O gün denize bakan tepenin başındaydım. Burada, yalnız kalmak istediğimde gelirim. Hava durgun ve ilginç bir şekilde sıcaktı. Bulutlar, kafamın içinde birbirine çarpan düşünceler gibi çarpışıyor, yuvarlanıyor ve gümbürdüyordu. Her şey nasıl bu kadar korkunç bir hâle gelmişti?

Gökyüzündeki sarı ışık, her şeyin kötü gözükmesine yol açtı. Çimenler, yeşilin yanlış bir tonu, deniz ise mavinin yanlış bir tonuydu. Parmaklarım karıncalandı ve sanki tüylerim diken diken olmuş gibi enseme küçük iğneler battı.

Tartışmayı kafamda tekrar tekrar oynattım. “Nasıl yaparsın?” diye bağırdım. “Beni nasıl yarı yolda bırakırsın?”

Öylece çekip gitmişti.

Ona ne olmuştu? Bugünlerde gülümsemesi bile yanlıştı.

Arkamdan belli belirsiz bir **ÇATIRDAMA** sesi geldi. Arkamı döndüm ve tepenin en üst noktasındaki devasa telefon direğine baktım. Direğin en tepesinde duran ve plazma topu gibi gözüken gri küreden kıvılcımlar çıkıyordu. Tereddüt ettim. Devasa bir fırtına yaklaşıyordu. Eğer yıldırım düşecekse büyük ihtimalle kocaman bir metal kulenin yakınında olmamam gerekirdi.

Denize baktım ve nefesimi tuttum. Ufukta bir ışık belirmişti. Güneş miydi? Hayır, benim gördüğüm ışık çok küçüktü, çok parlaktı ve çok ani belirmişti.

Büyüyordu.

Yaklaşıyordu.

Parlaklaşıyordu.

Neydi ki? Hareket etmeli miydim? Fakat nereye kaçabilirdim? Belki de bir meteordu! Alev alev yanan bir kaya tam da benim üzerime geliyordu! Ölmek üzere miydim?

Tüm vücudumu pişmanlık kapladı. Arkadaşımı yanımda tutmak için daha fazla çaba harcama-

lıydım. Aileme onları sevdiğimi söylemeliydim.
Annemin diş fırçasını tuvalete düşürenin ben ol-
duğumu itiraf etmeliydim...

VE ŞİMDİ . . .
TÜM BUNLAR İÇİN
ÇOK GEÇTİ!

BİRİNCİ BÖLÜM

Çok aceleci davranıyorum. Sizi bir ay önceye götürmeme izin verin. Tam olarak bunların başladığı zamana, yani yeni **CyberSky** binasının kasabamızda açıldığı zamana dönelim.

CyberSky, bir cep telefonu şirketi idi. Sahilde telefon sinyali ÇOK KÖTÜ olduğundan genellikle Fransız ağlarına bağlanıyoruz ki bu da çok pahalıya patlıyor. CyberSky, bundan sonra telefonlarımızın sinyal kısmında beş çizgi olacağını söylemişti. Bu yüzden buraya geldiklerine sevinmiştim. Fakat küçük kasabamız Bluehaven en ufak şeyde bile mutsuz olup bağırıp çağırmaya başlayan insanlarla doluydu. Bu yüzden de bina daha açılmadan haberlere çıkmıştı. Evet, doğru tahmin ettiniz. Buralarda pek bir şey olmuyor.

Tepenin üstüne, yani benim tepemin üstüne devasa, yüksek teknoloji ürünü bir kule diktiler.

O tepeyi çok seviyordum. Dünya üzerinde en sevdiğim yer orasıydı. Koşabileceğim veya parrende atabileceğim ya da sadece oturup manzaraya bakabileceğim yeterli alan vardı. Kenarlara gitmiyordum. Aptal değilim. Ama ne var biliyor musunuz? Kule inşa edildikten sonra orada olduğunu genellikle unutuyordum.

CyberSky merkezinin resmi olarak açılacağı gün annem, kardeşim Joe ve en yakın arkadaşım Imogen'le şehir merkezindeydim. Annem ahşap bir sopanın üzerine tutturulmuş büyük bir tabela taşıyordu.

ÇOCUKLARIMI RADYASYONA MARUZ BIRAKMA!

Annem ve arkadaşı Nicky her zaman bir şeyleri protesto ederler. Yağmur ormanları, balinalar, bankalar... Nicky, Bluehaven'daki en gürültücü insanlardan biridir. Bu sefer de telefon kulesinin şehre çok yakın olmasından şikâyetçiydiler (ki gerçekte öyle değildi) ve yirmi kişiyi de yanlarında gelip protesto etmeleri için ikna etmişlerdi. Joe ve ben bu durumu her zaman çok utanç verici bulmuşuzdur. "Babam asla buraya gelmezdi," diye mırıldandı Joe.

Babam, orduda çalışıyor ve sürekli yurtdışında. Cep telefonlarının ve kulelerin oldukça güvenli, radyasyonla ilgili bütün bu endişelerin internette okudukları her şeye inanan insanların verdiği aşırı bir tepkiden ibaret olduğunu düşünür. Bu konu, eve geldiği zaman annemle tartıştıkları konulardan sadece biridir. Annemin saçma şeyler konusunda gaza geldiğini düşünüyor. Bazen annemin bu konularda sinirlendiği için haklı olduğunu düşünüyorum. Demek istediğim şu ki eğer kimse bir şey hakkında sinirlenmezse, o zaman hiçbir şey değişmezdi değil mi? Sadece bizi de yanında buraya sürüklememesini isterdim. İlgi odağı olmaktan hiç hoşlanmıyorum.

Orada, yeni şirketin bölge için iyi olacağına ve bir sürü yeni iş olanağı yaratacağına inanan bir sürü insan da vardı. Ayrıca neredeyse kel olan ama gene de peruk takarak kel değilmiş gibi davranan Bluehaven Belediye Başkanı Bay Foley de oradaydı.

“Buradan gizlice kaçabilir ve gidip dondurma alabiliriz,” diye mırıldandı Joe, “Kimse fark etmez.”

Aklımı çelmişti. “Paran var mı?” diye sordum. İç çekte. “Hepsini yeni Batman figürüne harcadım,” dedi.

Kardeşim süper kahramanlara TAKMIşTI. Kendi filmlerini çekiyor ve çizgi roman ile figür topluyordu. Bazen kimsenin duymadığını düşündüğünde onlarla gerçek insanlarmış gibi muhabbet ediyordu. Gerçi bu durum sevimliydi ama biraz da *rahatsız ediciydi*.

Imogen, CyberSky binasına bakıyordu. Imogen benden uzundu ve ördüğü uzun saçları vardı. “Neredeyse görünmez hâle gelebilecekmiş gibi duruyor,” dedi, “Biliyor musun? Tüm bu cam pencereler ayna gibi. Gökyüzünü yansıttıkları için bina sanki orada değilmiş gibi gözüküyor.”

Ben de baktım. “Hmm,” dedim. Bu bir binaydı. Bundan daha ötesini düşünemezsiniz. Sanki şehrin iş bölgesine aitmiş gibi uzun ve kareydi. Ancak Imogen’in farklı bir bakış açısı vardı. Çantasından çizim defteri ve kalem çıkardı (evden asla ONLARSIZ çıkmazdı) ve binayı çizmeye başladı. Hayretler içinde arkasından onu izledim. Benim çizdiğim binalar bebeklik dönemini geçmemişti. İki dikey duvar, bir üçgen çatı, bir kapı, kare pencereler ve en tepeye de bir baca çizirdim. Eğer vaktim varsa, çatıyı kırmızıya boyardım. İşte bu benim sanatsal yeteneklerimin sınırıydı. Fakat Imogen kesinlikle harikaydı. Saniyeler içinde binanın taslağını çıkardı ve binayı gölgelendirdi. Böylece bina, bulutlar ve gökyüzünden oluşuyor

gibi gözüktüyordu. Imogen'i izlerken binanın ne-redeyse görünmez olduğunu söylediğinde neyden bahsettiğini anlamıştım.

Joe beni dürttü. "Bak, birileri geliyor," dedi.

Ön kapılar açıldı ve gri takım giymiş bir kadın ortaya çıktı. Gri, parlak saçları kısa kesilmişti. Solgundu ve gri ayakkabı giymişti. İsmi Profesör Macavity'di ve CyberSky'ı o yönetiyordu. Fotoğrafı aylardır gazetelerde çıktığı için onu tanıyordum. Bay Foley parlak kaşlarını çatarak öne doğru bir adım attı. Belediye başkanı nişanı parlıyordu. Peruğu rüzgârdan havalandı ve kelinin küçük bir kısmını ortaya çıkardı.

Protestoculardan oluşan ince sıra "CyberSky'ı istemiyoruz!" diye bağırdı. En yüksek çıkan ses Nicky'nindi. "Çocuklarımızı radyasyona maruz bırakmayın!" diye bağırıyordu. Annem, "Evet" dedi ve pankartını saldırgan bir şekilde salladı. Joe ve ben, Imogen'in arkasına saklanmaya çalışıyorduk. Bay Foley, profesörün elini sıktı ve başını sallayarak gülümsedi. Başını sallayan ancak gülümsemeyen profesör kapıların tam önüne kurulmuş olan mikrofona doğru gitti. "Günaydın," dedi ve bir anlığına kalbim resmen **DURDU** çünkü sesi de gri çıkmıştı. Şaka yapmıyorum. Sesi, gri bir gündeki soğuk bir rüzgâr gibiydi. İçimi **TİTRETTE**.

Burada olduğu için ne kadar mutlu olduğundan (kulağa hiç öyle gelmiyordu) ve Bluehaven halkının ne kadar misafirperver olduğundan (özellikle Nicky ve annem için bu durum hiç de doğru değildi) ve CyberSky'ın teknoloji gelişiminde ne kadar ileride olduğundan (mesleği teknolojik cihazları incelemek olan Imogen'in babasına göre bu doğrudu) bahsetti. Hepsi çok sıkıcıydı. Ancak sonra beni heyecandan **CİYAK CİYAK** bağtırtacak bir şey söyledi.

“CyberSky, sizlere teşekkür etmek adına Bluehaven'da ikamet eden ve on yaşıdan büyük olan herkese bedava bir cep telefonu, altı aylık bedava konuşma paketi ve internet hizmeti hediye edecek,” dedi.

Imogen ve Joe'da çok az **CİYAKLADI**. Hatta Imogen çizim defterini kenara bile koydu. “Yepyeni bir telefon! **HER BİRİMİZE!**” dedi. Kardeşim on yaşına daha yeni girmişti. Mutluluktan patlayacakmış gibi duruyordu.

Nicky, “Pis telefonlarınızı istemiyoruz!” diye çığlık attı ancak bazı protestocular biraz kararsız duruyordu. Ne de olsa bedava bir telefon, bedava bir telefundu.

Sonra belediye başkanı bir şey söyledi ve birileri kurdeleyi kesti. Annem de Nicky'i desteklemek için bir kolunu Nicky'nin omzuna attı ve kavgayı

bırakmayacağına dair bir şeyler mırıldandı. Biz de eve gittik. Imogen, Joe ve ben YOL BOYUNCA alacağımız yeni telefonlardan bahsettik.

KESKE
ŞİMDİ BİLDİKLERİMİ
O ZAMANLAR DA BİLSEYDİM...

İKİNCİ BÖLÜM

Yeni CyberSky telefonları **HARİKAYDI**. Oldukça pahalı duruyorlardı ve çok hafiflerdi. **AYRICA** parmak izinden tanıma teknolojisine sahiplerdi. Yani sizin dışınızda kimse telefonunuzu kullanamazdı. Telefonum geldiğinde, tüm uygulamalara bakabilmek ve oyunları oynayabilmek için saatler harcadım. En sevdiğim oyun, duvar veya hendek inşa edip güvenli bölgeye götürmeye çalışmazsanız uçurumdan atlamaya çalışan yabani sıçanlarla ilgili oldu. Anlamadığım tek uygulama ise **QuizTime** isimli oldu. İçeriğindeki sorular oldukça tuhaftı. Bunun gibi:

Hiçbir yerden sekmeyecek olan bir topu atabileceğin kadar yükseğe atıp nasıl sana geri dönmesini sağlayabilirsin? Top hiçbir şeye bağlı değil ve kimse topu yakalayıp sana geri atmayacak.

En sonunda bu sorunun cevabını Joe bana söylemek zorunda kalmıştı ve kendimi çok salak hissetmiştim (Eğer sorunun cevabını siz de bulamadıysanız, bu sayfanın sonunda cevap yazıyor).¹

Imogen, QuizTime’da fırtınalar estiriyordu. Çok şaşırmıştım. Her seferinde sonuçları iyi olsa bile okuldaki sınavları sevmezdi. Ancak şimdi QuizTime’ı o kadar çok seviyordu ki elini çantasına soktuğu zaman çıkardığı şey çizim defteri değil telefonu oluyordu. Bir hafta sonra okuldayken, yuvarlak suratı heyecandan parlar bir hâlde, “On yedinci seviye!” diye bağırırdı.

“On yedi mi? Gerçekten mi? Ben seviye beşte vazgeçtim. Yabani sıçan sürümü, sulu bir ölümden kurtarmayı tercih ettim. **VAY CANINA!** Bunu nasıl yapıyorsun ki?” diye sordum.

“Bilmem. Tam bana göre sorular sanırım. Bunun gibi,” dedi ve telefonunu bana uzattı.

Üç adet kutu var. Bir tanesinde “ELMALAR” yazıyor. Diğerinde “PORTAKALLAR” yazıyor. Sonuncusunda ise “ELMALAR VE PORTAKALLAR” yazıyor. Her bir kutunun yanlış etiketlendiğini biliyoruz. Kutuları doğru bir şekilde etiketleyebilmek için sadece tek bir kutudan tek bir meyve seçebilirsiniz.

1 Cevap: Topu havaya fırlat.

“Ne?” diye sordum. Sadece soruyu okumak bile başımı ağrıtmıştı.

Imogen’in yüzü parladı. “Cevabı bildiğin zaman çok kolay çözebilirsin. ELMALAR VE PORTAKALLAR kutusundan bir tane meyve alırsın. Eğer aldığın meyve elmaysa, o zaman PORTAKALLAR kutusunu ELMALAR VE PORTAKALLAR, ELMALAR kutusunu da PORTAKALLAR olarak değiştirirsin. Anladın mı?” dedi.

“Ne?” diye tekrar sordum. “Bunu nasıl çözdün ki?”

“Bilmiyorum. Sadece zihnimde beliriyor. Kutuları önümde görebiliyorum ve elimi uzatıp içinden birini çektiğimi hayal ediyorum,” dedi. Esneyip gözlerini ovuşturmaya başladı. “Bu soruyu çözmeye çalışırken dün gece geç saatlere kadar uyanık kaldım. Son seviyeyi geçmeye değdi doğrusu,” dedi.

“Vay canına,” dedim. Bir süreliğine telefonun ekranına dokunmasını izledim ve bir yandan da birinin test sorularına cevap vermek için neden sabahlayacağını düşündüm. Kendimi biraz dışlanmış hissettiğim için de, “Sana söylemeyi unuttum. Annem, doğum günümde **XSCAPE**’ten dönerken Meksika yemeği alabileceğimizi söyledi,” dedim.

Bu söylediğim Imogen'in kafasını kaldırmasını sağladı. "Harika! Burrito yemeyi seviyorum," deyip tekrar telefonuna döndü.

Doğum gününden bahsetmek istememesi moralimi bozmuştu çünkü ben çok heyecanlıydım. Altı hafta sonra on iki yaşında olacaktım! Annem, Imogen'i yanımda getirebileceğimi söylemişti. Ben, Imogen, annem ve Joe olacaktık! (Joe'yu yanımda getirmeyi umursamıyordum çünkü süper kahraman oyuncaklarından bahsetmediği zamanlarda genellikle normal oluyordu.)

XSCAPE, yakınlarımızdaki harika bir kayak merkeziydi. Kapalı bir mekân olmasına rağmen çok güzeldi. Daha önce hiç kayak yapmamıştım. Bu yüzden oraya gitmeyi ipile çekiyordum. Imogen'le birlikte internet sitesine bakmış, ne giyeceğimizi planlamış ve düştüğümüzde aptal gibi gözükmemek için ne yapacağımızı bile düşünmüştük. "**Bunu zaten yapmayı düşünmüştüm,**" suratlarımıza bile çalışmıştık.

Kendi CyberSky'ımı çıkarırken Imogen'e dönüp "Hey!" dedim, "Aklıma bir fikir geldi. Aşağı doğru kayarken bu telefondaki kameraları kullanarak birbirimizi kameraya çekebiliriz."

"Hmm," dedi. Başını bile kaldırmamıştı.

Kamera uygulamasını açtım ve oyun alanını kameraya almaya başladım. Çok fazla yakınlaş-

tırabiliyordunuz ve kalitesi de oldukça iyiydi. Hatta dokuzuncu sınıf süper zorbası olan Scarlett May'in "okuldaki kraliçe benim" hareketlerini bile yakalamıştım. Scarlett'in sarıya boyanmış saçları ve kocaman mavi gözleri vardı. Meleğe benziyordu ancak dış görünüşe asla aldanmamak gerekirdi. Kendisinde **DEV BİR EŞEK ARISININ** karakteri ve uyumlu bir şekilde zehri de vardı.

Scarlett, Emma ve Jasmine'le takılırdı ve bu üçü karanlık bir sokakta karşılaşmak isteyeceğiniz en son insanlardandı ya da aydınlık bir sokakta karşılaşmak isteyeceğiniz en son insanlardandı. Hatta şimdi düşününce hiçbir sokakta onlarla karşılaşmak istemezsiniz. Bugün ise sekizinci sınıflardan bir çift kızla uğraşıyorlardı. Ne söylediklerini duyamıyordum ama videoyu yakınlaştırdığımda sekizinci sınıflardan bir kızın mutsuz bir şekilde uzaklaştığını gördüm. Kendimi kötü hissettim ve kamera uygulamasını kapattım. Eğer öğretmenler Scarlett ve yardımcılarının gerçekte nasıl olduğunu bilselerdi, çok farklı olurdu. Ancak kimse Scarlett'in karşısında durmaya cesaret edemezdi.

Yabani sıçan oyununu bir süre daha oynadım ama bacaklarım karıncalanmıştı. Sadece haftada iki kere yerine her gün spor salonuna gitmeyi istiyordum. Imogen eskiden, çizim yapmadığı za-

manlarda ögle arasında amuda kalkmama yardımcı olurdu ama şimdi sürekli QuizTime oynuyordu.

Önümüzdeki üç hafta boyunca, Imogen'in telefonu elinden düşürdüğü tek zamanlar dersler olmuştu (ve hatta o zamanlarda bile telefonuyla masanın altından oynadığını gördüm). O garip soruları çözmeye kafayı takmıştı. Biraz solgun gözüküyordu ve gözlerinin altında karanlık çizgiler vardı.

Dürüst olmak gerekirse, o üç hafta geçtiğinde biraz moralim bozulmaya başladı. Sanki görünmez olmuş gibiydim. En sonunda, “Şunu biraz elinden bırakamaz mısın?” diye sordum.

“Efendim?” diye sordu Imogen. Kaşlarını çatmış, bir test sorusuna bakıyordu. “Bunun düşündüğümden daha kolay olması gerekiyordu,” dedi.

“Imogen? Merhaba?” dedim. Elimi suratının önünde sallıyordum.

“Bunu yapma. Konsantre olmaya çalışıyorum,” dedi.

İç çektim. “Yirmi dakikadır burada oturuyoruz ve benimle daha hiç konuşmadın,” dedim. (Mız-mız gözükmemeye çalıştım. Gerçekten bunu denedim ama sesim birazcık mızımız çıkmış olabilir. Çok, çok az mızımızlanmış olabilirim.)

“Ah!” dedi. Imogen telefonunda bir şeylere dokundu ve ekranı **PARLAYAN HAVAI FİŞEKLERLE** doldu.